

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **C., s.r.o.**, so sídlom J.M., IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. M., Š.Ž. proti žalovanému: **1/ S.- O., J.Ž., 2/ M.**, zastúpeného advokátom JUDr. P.D.Ž., **o zaplatenie 5 468 144,50,- Sk s príslušenstvom**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 6. decembra 2007, č.k. 15Cb 677/2001- 206, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 6. decembra 2007, č.k. 15Cb 677/2001-206 sa **z r u š u j e** a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým rozhodnutím zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť peňažnú pohľadávku v sume 5 468 144,50,- Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov konania. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ na účet jeho právneho zástupcu 254 681,70,- Sk náhradu trov konania a nahradiť trovy konania štátu v sume 15 666,- Sk na účet Krajského súdu v Žiline.

Súd prvého stupňa rozhodol tak s nasledovným odôvodnením. Predmetom sporu bol nárok na náhradu škody vo výške skutočnej škody a ušlého zisku z porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného 2/ včas splniť zmluvný záväzok, uhradiť cenu vykonaných stavebných prác. Od tohto primárneho porušenia zmluvného záväzku žalovaného 2/ bola tvrdená i solidárna spoluzodpovednosť žalovaného 1/ za vznik škody ako zriaďovateľa k právnym subjektom, na ktoré prešlo právo hospodárenia, ako spoluzodpovednosť štátu za oneskorené

poskytnutie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu na zaplatenie ceny diela v rámci bývalého programu komplexnej bytovej výstavby (ďalej len KBV). V priebehu konania došlo X. X. 2007 k zániku žalovaného 1/ S., preto krajský súd postupom podľa § 107 ods. 4 O.s.p. zákona č.254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z.z v znení nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č.263/2006 Z.z. za jeho právneho nástupcu pokladal S..

V merite veci základným bol záväzkový vzťah medzi žalovaným 2/ ako odberateľom (objednávateľom) a právnym predchodcom žalobcu, založený hospodárskou zmluvou č. X./CISS z 23. októbra 1991. Vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy bolo potrebné v zmysle § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka vychádzať pri právnom posudzovaní uplatneného nároku na náhradu škody primárne z úpravy § 145 a nasl. Hospodárskeho zákonníka (č. 109/1964 Zb.). Aktívna legitímácia žalobcu bola daná. Je pravdou, že zmluvu dňa 23. októbra 1991 uzavrel na strane dodávateľa Ing. J.C.B.Ž., IČO: X., avšak v zmysle dodatku č. 1 z 31. apríla 1993 k zmluve do práv a povinností dodávateľa vstúpila so súhlasom žalovaného 2/ obchodná spoločnosť C.B.Ž., IČO: X., ktorý právny úkon zodpovedal prevzatiu povinnosti záväzku dohodou podľa § 128 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Zmluvou o postúpení a započítaní pohľadávky z 28. októbra 1998 došlo k postúpeniu pohľadávky 8 062 536,- Sk z faktúr postupecu C., č.1X., 2X., 3X./X.TRZS/98 z 21. októbra 1998 na žalobcu ako postupníka. Zmluva o postúpení odkazovala na § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, z ktorého (§ 524 ods. 2) vyplýva, že s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Z uvedeného krajský súd uzavrel, že na žalobcu prešlo okrem pohľadávky, práva na zaplatenie zvyšnej ceny stavebných prác, vyúčtovanej v dotknutých faktúrach (č.1X., 2X., 3X./X.TRZS/98 z 21.októbra 1998) i právo z tvrdeného porušenia zmluvných povinností v rovine omeškania s platením ceny stavebných prác.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je potrebné, aby došlo k naplneniu a preukázaniu splnenia všetkých atribútov náhrady škody. V prípade náhrady škody podľa § 145 a nasl. Hospodárskeho zákonníka ide o protiprávny úkon, teda porušenie zmluvnej alebo inej právnej povinnosti, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, vznik škody a zavinenie. Zodpovednosť za škodu sa zakladá na princípe zavinenia, kedy treba skúmať, či organizácia nemohla škodu zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od nej možno požadovať.

Súd prvého stupňa zistil, že pôvodná dohoda o fakturácii a platení v čl. VII zmluvy bola korigovaná dodatkami č. 2 - 9, v ktorých boli zrejme posuny objemov a doby úhrad ceny stavebných prác odberateľom v závislosti od pridelenia finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu Ministerstvom financií SR. V dodatku č. 9 právny predchodca žalobcu a žalovaný 2/ výslovne dohodli, že odberateľ po vyčerpaní celkového finančného limitu podľa tohto dodatku nemá zabezpečené ďalšie finančné krytie a prípadná požiadavka úhrady za plnenie nad rámec finančného objemu sa nebude považovať za záväzok voči dodávateľovi. Na dôvažok v zápise o odovzdaní a prevzatí stavby z 28. augusta 1998, ktorý obsahoval prejavy vôle, tak dodávateľ a ako i odberateľ a, bola zrejma dohoda k fakturácii, podľa ktorej konečnú fakturáciu vystaví dodávateľ po obdržaní finančných prostriedkov investorom z dotácie na dostavbu bývalých KBV, prípadne iných zdrojov. Krajský súd vyhodnotil takéto dojednanie ako osobitnú dohodu účastníkov, ktorou došlo k zmene dohody o platení s odkladom splatnosti ceny diela na dobu poskytnutia dotácie finančných prostriedkov určených na dostavbu v režime KBV. Ak teda účastníci dohodli odloženie splatnosti ceny stavebných prác, potom žalobca nekonal v súlade s uzavretou dohodou pri predčasnom vyúčtovaní ceny faktúrami č. 1X., 2X., 3X./X.TRZS/98 z 21. októbra 1998, ktorých splatnosť nenastala skôr než pridelením dotácie, t.z. podľa listu Ministerstva financií SR (č.l. 27) zo 6. októbra 2000, kedy list došiel žalovanému 2/. Omeškanie s platením vyúčtovanej ceny stavebných prác potom nemohlo nastať skôr než od 7. októbra 2000 a nie ako tvrdil žalobca od splatnosti faktúr, t.j. od 21. októbra 1998 do ich úhrady 20. októbra 2000.

Krajský súd uzavrel, že v dobe najmenej od 21. októbra 1998 do 6. októbra 2000 žalovaný 2/ nebol v omeškaní s platením ceny stavebných prác. K zostávajúcej dobe omeškania s úhradou ceny stavebných prác najskôr od 7. do 20. októbra 2000 krajský súd uvádza, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať vznik a výšku škody a ušlý zisk, za ktorú by v súvislosti s preklenovacím úverom, uhradenými sankciami v rovine sankčných úrokov, poplatkov, zmluvných pokút, vo väzbe na dobu omeškania zodpovedal jednoznačne a výhradne žalovaný 2/ v solidárnej zodpovednosti so žalovaným 1/. Žalobca nepreukázal vznik a výšku škody a jej vznik v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovaného 2/. Uvedený záver dopadá i na žalovaného 1/ v rovine solidárnej spoluzodpovednosti za škodu, ako vyplynulo zo skutkových záverov znaleckého posudku. Pri konštatovaní tvrdenia dostatočných odborných skutkových zistení znalca krajský súd zamietol návrh na doplnenie dokazovania výsluchom riaditeľa dotknutého znaleckého ústavu,

ktorý priamo znalecký posudok nevypracoval a výsluchom svedka JUDr. T., ktorý mal poskytovať za žalobcu podklady pre vypracovanie posudku. Žalobca nepreukázal ani pasívnu legitímáciu žalovaného 1/. Pre jej konštatovanie bol nedostatočný poukaz na zriaďovateľskú funkciu voči tým subjektom, na ktoré stavba, resp. právo hospodárenia k nej, prešli. Z právnych úkonov o prevode práva hospodárenia nebolo preukázané prevzatie záväzku uhradiť žalobcovi cenu stavebných prác, resp. ďalšie súvisiace záväzky. Primárny v danej veci bol záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným 2/. Žalobca, resp. jeho právny predchodca pri uzatváraní zmluvy a jej dodatkov vedeli o režime financovania dostavby školy v rámci KBV. Žalobca nepreukázal právny základ solidarity, v rámci ktorej by mal žalovaný 1/ spoločne a nerozdielne zodpovedať so žalovaným 2/ za porušenie zmluvného záväzku. Z ustanovenia § 146 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka pri zodpovednosti viacerých organizácií za škodu vyplýva pomerná zodpovednosť a nie solidárna zodpovednosť. Keďže krajský súd konštatoval nepreukázanie skutkového, ani právneho základu pre priznanie uplatňovaného nároku na náhradu škody, potom sa už nezaoberal námietkou premlčania, ktorú vzniesli žalovaní 1/ a 2/ na pojednávaní 6. decembra 2007. Rovnako sa nezaoberal otázkou, či žalobca účtoval žalovanému 2/ za omeškanie s platením ceny stavebných prác (faktúr) majetkové sankcie (§ 378 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka), ktoré ak by boli zaplatené za nesplnenie povinností, ktorých porušením bola škoda spôsobená, započítali by sa podľa § 147 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka na náhradu škody. Na základe vyššie uvedených dôvodov krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. Žalovaný 1/ náhradu trov neuplatnil, lebo mu v konaní žiadne nevznikli. Preto mu krajský súd ich náhradu žalovanému 1/ nepriznal. Žalovaný 2/ bol v konaní úspešný, uplatnil si nárok na náhradu trov konania a vyčíslil ich v zákonnej lehote, preto mu bola priznaná náhrada trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O náhrade trov konania štátu bolo rozhodnuté podľa § 148 ods. 1 O.s.p. Išlo o sumu 15 666,-- Sk, vynaloženú zo štátnych prostriedkov na úhradu znalečného za znalecký posudok.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie s poukázaním na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho

rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v podstate primárnym dôvodom zamietnutia žaloby bolo posúdenie súdom zápisu o odovzdaní a prevzatí z 28. augusta 1998 ako novácie záväzku v rozsahu splatnosti. Podľa jeho názoru už zo samotnej povahy listiny je zrejmé, že sa nejedná o konsenzuálny právny úkon, ale len o deklaratórne odovzдание a prevzatie výsledku realizácie diela. Ide o jednostranné oznámenie žalovaného 2/, keď „berie na vedomie, že finančný limit poskytnutý MV a VP SR na dostavbu bývalých KBV dohodnutý podľa Dodatku č. 9 bol vyčerpaný, fakturácia nad uvedený limit bude investorom uhradená po obdržaní ďalšej dotácie zo štátneho rozpočtu, resp. z iných zdrojov určených na dostavbu predmetu stavby“. Uvádzaná skutočnosť, že berie na vedomie, nie je prejavom konsenzu vôle, resp. nováciou pôvodného záväzku v rozsahu splatnosti. Rovnaká argumentácia platí v prípade dodatku č. 9 k zmluve. Oznámenie ako také žalobca zoberal na vedomie, ale nikde neprejavil vôľu ho akceptovať. Ďalej poukázal na ustanovenie § 20c ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Má za to, že výšku škody a ušlého zisku právne relevantným spôsobom preukázal doložením vyčíslenia škody a ušlého zisku zo 7. marca 2002. Naopak žalovaný 2/ sa zodpovednosti nezbavil, nakoľko nepreukázal, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Tu poukázal na znenie ustanovenia § 145 ods. 2 posledná veta Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého: „Svojej zodpovednosti sa však nemôže zbaviť poukazom na to, že plnila opatrenia orgánov hospodárskeho riadenia.“ Teda v tomto prípade na obmedzený finančný limit. Skutočnosť, že v dodatku č. 9 je definovaný nenávratný finančný príspevok poskytnutý z rozpočtu SR za účelom dokončenia KBV, ešte nevyklučuje finančné plnenie žalovaného 2/ z vlastných finančných zdrojov. Zaviazal sa len v súlade s predmetom dodatku túto dotáciu preinvestovať v súlade s projektovou dokumentáciou. Toto tvrdenie preukazuje aj znenie čl. III ods. 3.1. písm. b./, a 3.2 dodatku č. 9 k zmluve. Rozsudok, proti ktorému toto odvolanie smeruje, vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý má výrazné nedostatky ovplyvňujúce uplatnenie ako dôkazného prostriedku v konaní, okrem toho taktiež nezodpovedal súdom uloženú znaleckú úlohu, mal v súlade s ustanovením § 127 ods. 2 O.s.p. dať ho preskúmať inému znalcovi, vedeckému ústavu, alebo inštitúcii. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že vzhľadom na postúpenie pohľadávok zo spoločnosti C. na žalobcu je dodržaná subjektívna lehota, ako aj 10 ročná objektívna lehota na uplatnenie si práva, nakoľko v zmysle § 131b ods. 1 Hospodárskeho zákonníka bolo preukázané, že žalobca sa o škode dozvedel, až keď sa dozvedel o výške poplatkov a všetkých súvisiacich platieb z preklenovacieho úveru.

Žiadal, aby odvolací súd zväžil uvádzané dôvody a v zmysle § 220 ods. 1 O.s.p. zmenil napadnuté rozhodnutie, resp. inak rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie, pretože nebol so žalobcom v žiadnom právnom vzťahu. Pokiaľ právny predchodca žalovaného 1/ plnil úlohu zriaďovateľa, nemožno túto funkciu stotožňovať s ručením za záväzky zriadeného subjektu, navyiac, keď so zmenou zriaďovateľa došlo aj ku zmene vlastníctva. Odmietol aj prípadnú solidárnu zodpovednosť za prípadný záväzok.

Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu rovnako žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na dodatok č. 9 k hospodárskej zmluve č. X./X./CISS z 23. októbra 1991, ktorým došlo k posunu termínu splatnosti ceny. Tvrdenie žalobcu o tom, že v zápise o odovzdaní a prevzatí stavby z 28. augusta 1998 nebol nikde prejavovaný konsenzus zmluvných strán, neobsahoval teda prejav vôle, tak dodávateľa ako aj odberateľa, je právne irelevantné. Krajský súd správne vyhodnotil takéto dojednanie ako osobitnú dohodu účastníkov uzavretú v rámci existujúceho zmluvného záväzkového vzťahu, ktorou došlo k zmene dohody o platení s odkladom splatnosti ceny diela na dobu poskytnutia dotácie finančných prostriedkov určených na dostavbu v režime KBV. Žalobca nepreukázal splnenie atribútov potrebných pre priznanie práva na náhradu škody. Znalecký posudok obsahuje dostatočné odborné zistenia, bolo možné z neho vychádzať pri preukázaní alebo nepreukázaní výšky tvrdenej skutočnej škody a škody na ušlom zisku v rozhodnej dobe, a preto bol správne súdom posúdený ako dostatočný dôkaz k skutkovým a odborným otázkam, ktoré boli v posudku zodpovedané. Mal tiež za to, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na náhradu škody, nakoľko na neho bola zo spoločnosti C. postúpená len pohľadávka vo výške 8 648 487,-- Sk, ktorú mala spoločnosť C. voči žalovanému 2/ z titulu ceny za dielo. Z ustanovenia § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Príslušenstvom pohľadávky sú úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatňovaním, právami spojenými s pohľadávkou sú práva vyplývajúce zo zabezpečenia záväzkov (§ 544 a nasl. Občianskeho zákonníka).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa obsahu spisu žalobca C. uplatnil proti žalovaným právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky 5 468 144,50,-- Sk z titulu náhrady škody podľa § 145 a nasl. Hospodárskeho zákonníka.

Žalobca svoje právo odvodzuje z porušenia záväzku žalovaným 2/ z hospodárskej zmluvy č. X./X./CISS, ktorú 23. októbra 2001 uzavrel žalovaný 2/ ako odberateľ s Ing. C. - C.B.Ž. ako dodávateľom stavebných prác rozostavanej stavby objektu „16-triedna ZŠ Č.“.

V priebehu plnenia záväzku došlo dodatkom č. 1 z 31. apríla 1993 k dohode o zmene zmluvnej strany dodávateľa na C.. Tento zápisom o odovzdaní a prevzatí z 26. augusta 1998 (č.l. 19) odovzdal a žalovaný 2/ prevzal dodávku. Podľa zápisu preberacie konanie bolo ukončené 30. septembra 1998.

Po splnení záväzku dodávateľa zo zmluvy dodatkom č. 11 z 8. októbra 1998 k hospodárskej zmluve č. X./X./CISS (č.l. 18) došlo medzi žalovaným 2/, dodávateľom stavebných prác C. a žalobcom k dohode o postúpení práv zo zmluvy na strane dodávateľa na C.. Tento právny subjekt podľa dodatku, ktorý tiež podpísal, prevzal všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy vrátane práv zo zodpovednosti za vady (záruky).

Súd prvého stupňa vecne správne konštatoval, že týmto došlo podľa § 128 Hospodárskeho zákonníka k prevzatiu práv a povinností dodávateľa stavebných prác C. so súhlasom žalovaného 2/ na žalobcu C..

Porušenie záväzku žalovaným 2/ žalobca preukazoval omeškaním žalovaného 2/ s platením ceny za vykonané stavebné práce, keď faktúry č.1X./X.TRZSm/CISS, a.s. vo výške 4 979 339,20,-- Sk, č. 2X./X.TRZS/98/CISS, a.s. vo výške 1 792 018,60,-- Sk a č. 3X./X.TRZS/98/CISS, a.s. vo výške 1 914 360,-- Sk, splatné 21. októbra 1998, boli zaplatené 20. októbra 2000, teda s omeškaním 722 dní.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že žalovaný 2/ neporušil svoj záväzok z hospodárskej zmluvy, lebo medzi ním a dodávateľom došlo k dohode

o zaplacení ceny stavebných prác, a to s odkladacou podmienkou do doby poskytnutia dotácie finančných prostriedkov žalovanému 2/ v rámci bývalej komplexnej bytovej výstavby od Ministerstva financií SR, a to v zápise o odovzdaní a prevzatí stavebných prác z 26. augusta 1998.

Odvolačí súd uvedený záver súdu prvého stupňa pokladá za nesprávny.

Z textu v zápise v znení: „Konečnú faktúru vystaví dodávateľ po obdržaní finančných prostriedkov investorom z dotácie na dostavbu bývalých KBV, prípadne z iných zdrojov“ nemožno vyvodíť lehotu splatnosti ceny práce. Nemožno pokladať za dohodu o termíne zaplatenia ceny určenie termínu pre vystavenie faktúry, ak navyše tento termín nie je presný a ani zrozumiteľný.

Je potrebné poukázať na ustanovenie § 378 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého povinnosť zaplatiť cenu vzniká splnením. Zápisničným odovzdaním prác vzniklo dodávateľovi právo práce vyúčtovať a povinnosť odberateľa za prevzaté práce zaplatiť cenu. Povinnosť zaplatiť cenu nie je pritom podmienená jej fakturáciou.

Navyše uvedený text v zápise o odovzdaní a prevzatí z 26. augusta 1998 nemá charakter zmeny fakturácie a platenie (článok VII) hospodárskej zmluvy, ktorú zmenu bolo potrebné vykonať v zmysle článku VIII. bod 6. písomne, dodatkami k zmluve.

Odvolačí súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že uvedeným zápisom žalovaný 2/ jednostranne oznámil žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi spôsob a možnosť zaplatenia ceny stavebných prác, ktoré tento len zobral na vedomie.

Ak dodávateľ fakturoval vykonané práce po ich splnení, tak takémuto postupu nemožno vytknúť žiadne pochybenie.

Je nepochybné, že žalovaný 2/ nezaplatil cenu stavebných prác v lehote splatnosti. Zaplatil ju až 20. októbra 2000. Teda porušil svoj záväzok z hospodárskej zmluvy.

Súd prvého stupňa keď zistil, že žalovaný 2/ neporušil zmluvnú povinnosť, ktorá je jednou zo základných predpokladov pre priznanie práva na náhradu škody (ešte existencia škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a porušením zmluvnej povinnosti) podľa § 145 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, ďalej v konaní posudzoval uplatnený nárok

len za dobu omeškania od 7. októbra 2000 (t.j. odo dňa doručenia listu žalovanému 2/ od Ministerstva financií SR o pridelení dotácie) do 20. októbra 2000. Za toto obdobie nezistil s poukazom na znalecký posudok existenciu škody (ušlého zisku). Nezist'oval potom ďalšie predpoklady pre vznik práva na náhradu škody.

Odvolačí súd vzhľadom na to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, nedostatočne zistil skutkový stav, neumožnil žalobcovi preukazovať existenciu škody a najmä príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením zmluvnej povinnosti žalovaným 2/. Je potrebné podotknúť, že uvedené predpoklady pre priznanie náhrady škody sú dôkaznou povinnosťou žalobcu.

Žalobca v žalobe tvrdil, že z dôvodu omeškania žalovaného 2/ bol nútený vziať preklenovací úver v hodnote 4 295 500,-- Sk. Jeho úlohou bude pred súdom prvého stupňa preukázať, že škoda, ktorú podaním z 31. októbra 2000 (č.l. 28 spisu) vyčíslil sumou 5 468 144,50,-- Sk je škodou, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s porušením zmluvného záväzku žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Výška škody, a to výška škody skutočnej a výška ušlého zisku nie je bez ďalších dôkazov preukázaná žalobcom doloženým vyčíslením zo 7. marca 2002 (č.l. 77 spisu), ako sa mylne domnieva v odvolaní.

Podľa obsahu spisu na žalobcov návrh zo 14. júna 2005 (č.l. 149) súd prvého stupňa nariadil uznesením z 1. júla 2005 znalecké dokazovanie. V znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva Ž. univerzity v Ž. č. X./2007 z 10. apríla 2007 (č.l.175 spisu) sú uvádzané skutkové zistenia a nulové vyčíslenia vzniku škody. Vzhľadom na námietky žalobcu vznesené voči tomuto posudku, bude potrebné, aby tieto námietky súd prvého stupňa prejednal a ich dôvodnosť posúdil.

Vzhľadom na to, že žalovaný 1/ namietal nedostatok pasívnej legitimity, bude vecou žalobcu preukázať súdu, že táto námietka žalovaného 1/ nie je dôvodná a následne preukázať základné predpoklady pre vznik práva na náhradu škody podľa § 145 Hospodárskeho zákonníka voči tomuto žalovanému.

V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť súdu prvého stupňa, že zodpovednosť za náhradu škodu viacerých subjektov nie je solidárna, ale podielová. Vyplýva to z § 165 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého ak spôsobilo škodu viac organizácií,

zodpovedajú pomerne. Ak rozsah zodpovednosti každej z nich nemožno zistiť bez neúmerných ťažkostí, zodpovedajú rovnakým dielom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov podľa § 201 ods. 1 písm. h/ O.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. januára 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.